

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Maciejewski

Protokolant: Patryk Bartoszyński

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 267 § 1 i 2 k.k. i z art. 266 § 1 k.k.

na skutek zażalenia M. K. przedstawiciela pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 17 grudnia 2013 roku zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 27 grudnia 2013 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił:

zażalenia M. K. z dnia 21 stycznia 2014 roku na postanowienie z dnia 17 grudnia 2013 roku zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 27 grudnia 2013 roku sygn. akt (...) o odmowie wszczęcia dochodzenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 roku zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 27 grudnia 2013 roku w sprawie (...) odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie:

1. uzyskania bez uprawnienia w okresie luty – marzec 2012 roku w D. przez pracownicę zatrudnioną w firmie (...) Sp. z o.o. z/s przy ul. (...) dostępu do informacji dla niej nieprzeznaczonej w postaci wyroku wydanego w dniu 20 grudnia 2010 roku przez Sąd Rejonowy w D. w sprawie (...), poprzez przełamanie albo ominięcie informatycznego zabezpieczenia oraz uzyskanie dostępu do całości lub części systemu informatycznego w w/w firmie, to jest o czyn z art. 267 § 1 i 2 k.k., albowiem czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.);

2. ujawnienia w październiku 2013 roku w D. informacji w związku z wykonywaną funkcją przez pracownicę, która będąc zatrudnioną w firmie (...) Sp. z o.o. z/s przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy lub przyjętemu na siebie zobowiązaniu ujawniła informację z którą zapoznała się w związku z wykonywaną przez siebie pracą w ten sposób, że z systemu informatycznego w miejscu pracy skopiowała na prywatny nośnik informatyczny wyrok Sądu Rejonowego w D. wydany w dniu 20 grudnia 2010 roku w sprawie (...) a następnie przedłożyła go wraz z pozwem przeciwko pracodawcy w Sądzie Rejonowym w D. w sprawie (...), to jest o czyn z art. 266 § 1 k.k. albowiem czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Na powyższe postanowienie w ustawowym terminie wniósł zażalenie M. K. nie zgadzając się z decyzją Prokuratora i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Prokuratorowi celem wyjaśnienia okoliczności sprawy. Prokurent Spółki (...) wskazał także na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wydanego postanowienia. W złożonym środku zaskarżenia wskazał, iż strona pokrzywdzona domagała się uczestniczenia w czynnościach prowadzonych w postępowaniu a nie została w żaden sposób poinformowana, iż przesłuchanie to odbędzie się jednak 16 grudnia 2013r. o godz. 11:00, a w tym terminie przedstawiciel lub pełnomocnik pokrzywdzonej mógł bez problemu uczestniczyć w czynnościach. Podał nadto, iż

strona pokrzywdzona nie została poinformowana o czynnościach na prośbę M. S.. W dalszej części M. K. powołał się na obowiązujące normy prawne, to jest art. 299 k.p.k., art. 315 k.p.k. i art. 117 k.p.k. Wykazał nadto, iż strona pokrzywdzona wnosila o przesłuchanie M. S. i wyraziła chęć uczestniczenia w tej czynności (to jest ustalenie telefoniczne z osobą prowadzącą postępowanie), a w przedmiotowej sprawie przeprowadzono jedynie rozpytanie M. S.. Podniósł, iż z treści rozpytania wynika, iż ww. w sposób nieuprawniony weszła w posiadanie dokumentu, wyniosła go z firmy, a dysk T nie jest dyskiem ogólnie dostępnym, a dostęp do niego mają jedynie osoby uprawnione.

Prokurator Rejonowy w D.przekazując Sądowi Rejonowemu w D.akta sprawy (...)wraz z zażaleniem pokrzywdzonego wniósł o nieuwzględnienie środka zaskarżenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. Wykazał nadto, że pokrzywdzonego informowano o terminach czynności oraz o tym, że wyrażał on zgodę na przeprowadzenie tych czynności bez jego udziału.

W ocenie Sądu zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści zawiadomienia pokrzywdzonego, rozpytania M.S. i zgromadzonej dokumentacji wynika, iż w okresie od dnia 10 stycznia 2011 roku do dnia 31 marca 2011 roku M. S.zatrudniona była w firmie (...) Sp. z o.o.na podstawie umowy o dzieło, a od dnia 1 kwietnia 2011 roku zatrudniona była na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. M. S.podpisała przedmiotową umowę i zaakceptowała jej warunki. W trakcie istniejącego stosunku pracy, na przełomie lutego i marca 2012 rok, M. S.będąc pracownicą spółki (...), korzystając z dysku T, weszła w posiadanie kopii wyroku Sądu Rejonowego w D.o sygn. akt (...)który został przez nią wydrukowany. W dniu 19 czerwca 2013 roku pokrzywdzona spółka rozwiązała ww. umowę ze skutkiem natychmiastowym, z uwagi na naruszenie przez M.S.ciężkich obowiązków pracowniczych (tj. odmowy wykonania polecenia służbowego). Z uwagi na fakt, iż M. S.nie zgodziła się na takie rozwiązanie umowy o pracę, wystąpiła do Sądu Rejonowego wD.do IV Wydziału Pracy, składając odwołanie. W trakcie prowadzonego postępowania przed Sądem Rejonowym w D.w IV Wydziale Pracy o sygn. akt (...)(...)M. S.przedłożyła ww. kserokopię wyroku o sygn. akt(...)tut. Sądu.

Z art. 267 § 1 k.k. wynika, iż kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne lub inne szczególne jej zabezpieczenie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. § 2 ww. artykułu stanowi. iż tej samej karze podlega, kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do całości lub części systemu informatycznego.

Przepis art. 266 § 1 k.k. stanowi, iż kto, wbrew przepisom ustawy lub przyjętemu na siebie zobowiązaniu, ujawnia lub wykorzystuje informację, z którą zapoznał się w związku z pełnioną funkcją, wykonywaną pracą, działalnością publiczną, społeczną, gospodarczą lub naukową, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Z zeznań M. K.wynika, iż M. S.podpisując w dniu 1 kwietnia 2011 roku umowę o pracę „ zapoznała się z zakresem informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa i jednocześnie tajemnicą ją obowiązującą (...) została poinformowana o obowiązku zachowania w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić spółkę (...)na szkodę (...). Oświadczyła też, iż znane są jej przepisy dotyczące naruszenia tajemnicy państwowej i służbowej, wynikające z kodeksu karnego. Pismem z dnia 17 października 2013 roku pani M. S.skierowanym do Sądu Rejonowego w D.w sprawie(...)ujawniła jako załącznik pisma procesowego, iż weszła w posiadanie kopii wyroku Sądu Rejonowego wD.z dnia 20 grudnia 2012 roku w sprawie sygn. akt (...). (...) weszła w posiadanie tego wyroku poprzez skopiowanie go na swój prywatny nośnik danych. (...) Według mnie w celu uzyskania tego dokumentu M. S.musiła ominąć zabezpieczenia informatyczne.” (karta 3).

Rozpytana na tę okoliczność M. S.oświadczyła, iż podpisała umowę o pracę z dnia 1 kwietnia 2011 roku, a składając podpis „potwierdziła, że akceptuje warunki

z nich wynikające i że powinna wiedzieć o tym, że ma obowiązek zachowania w tajemnicy informacji związanych z działalnością spółki (...)i informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa” (karta 20 akt). Odnośnie uzyskania kserokopii wyroku Sądu Rejonowego

w D.z dnia 20 grudnia 2010 roku w sprawie sygn. akt (...)rozpytana oświadczyła, iż w jego „posiadanie weszła będąc pracownicą spółki (...). Wyrok ten znajdował się w siedzibie firmy (...), na ogólnodostępnym dysku T, gdzie wszyscy pracownicy mieli dostęp. (...) nie trzeba było znać specjalnych uprawnień ani kodów dostępu żeby dostać się do tych informacji i tego konkretnego dysku. (...) do tego dysku T miał dostęp również pan M. K.i jego żona, ale też inni pracownicy” (karta 21). Przyznała dalej, iż „przedmiotowy wyrok wydrukowała sobie na przełomie miesięcy luty – marzec 2012 roku, około półtora roku temu przed wypowiedzeniem umowy o pracę. (...) wyrok ten posiadała schowany w domu, w miejscu jej zamieszkania, w zamykanej na klucz szafce, do której żaden z domowników ani osób postronnych nie miał dostępu” (karta 21). Według M.S.„wyrok ten jak też zawarte w nim informacje nie mają związku z tajemnicą zawodową czy ze spółką (...)a prywatnego życia osoby prywatnej czyli M. K.i jego żony I.(...) nie miała na celu zaszkodzić panu M.(...)” (karta 21). M. S.podała także, iż przedłożyła przedmiotowy wyrok w trakcie prowadzonego postępowania w Wydziale Pracy tut. Sądu, albowiem „na niej spoczywał obowiązek udowodnienia tego, że jej pracodawca jest osobą nieuczciwą, że jest skłonny do sfalszowania dowodów dla potrzeb postępowania wytoczonego z jej powództwa (...)” (karta 21).

W świetle powyższych okoliczności brak jest uzasadnionych podstaw do wyprowadzenia wniosku, aby w chwili uzyskania przez M.S.kserokopii wyroku Sądu Rejonowego wD.o sygn. akt (...)dokonała ona przełamania albo ominięcia zabezpieczenia systemu informatycznego i działała ona szkodę spółki (...), oraz ujawniając wyrok tut. Sądu o sygn. akt (...)w trakcie prowadzonego postępowania w IV Wydziale Pracy tut. Sądu naruszyła tajemnicę przedsiębiorstwa, związaną właśnie z pełnioną funkcją w zatrudniającej ją spółce. Normy prawne wynikające z art. 267 § 1 i 2 k.k. pozwalają pociągnąć sprawcę do odpowiedzialności karnej dopiero wówczas, gdy na skutek przełamania zabezpieczeń uzyska on zastrzeżoną dla niego informację przechowywaną w systemie. Uzyskanie nieuprawnionego dostępu do systemu komputerowego jest wedle tego przepisu wyłącznie środkiem prowadzącym do celu, a nie samoistnym przestępstwem. Nie chroni też ów przepis informacji znajdujących się na serwerze pracodawcy (m.in. informacje prywatne) i pozostawia poza penalizacją działanie związane z poufnością danych i systemów komputerowych, które nie polegają na przełamaniu zabezpieczeń. Jak skarżący sam wskazał w swoim zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, nie są dla niego jasne okoliczności w jakich M. S.weszła w posiadanie w/w wyroku, w związku z czym w tym zakresie zasadnym jest uwzględnienie jej twierdzeń opisujących okoliczności pozyskania przez nią w/w informacji.

W przekonaniu Sądu informacje zawarte w wyroku zapadłym w sprawie karnej którym dysponowała M. S. nie mają związku z tajemnicą zawodową czy ze spółką z o.o. (...), a dotyczą działań osób prywatnych. Co więcej, przyjęte przez M. S. zobowiązanie zachowania tajemnicy zawarte w umowie o pracę wskazuje, iż zapoznała się ona z zakresem informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa, natomiast jak wynika z oświadczenia M. K., wyrok zapadły w sprawie karnej nigdy nie był jej udostępniany. Na marginesie zaznaczyć należy, iż M. S. nie ujawniła wyroku w sprawie karnej na ogólnodostępnym forum i nie zapoznała się z nią w związku z wykonywaną pracą, ale przy okazji jej wykonywania. W świetle § 5 lit. j umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 2011 roku M. S. zobowiązała się do zachowania w tajemnicy wszelkich informacji handlowych także po rozwiązaniu umowy, wskazać należy, iż zgromadzony materiał nie wskazuje, aby do takiego naruszenia doszło (w myśl art. 11 ust. 4 i art. 23 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji).

Odnośnie zarzutu skarżącego M. K., iż nie został poinformowany o czynnościach prowadzonych w toku postępowania wskazać należy, iż faktycznie M. K. nie powiadomiono o wykonaniu czynności z udziałem M. S., wyznaczonej na dzień 16 grudnia 2013 roku. Działanie takie związane było z ustaleniami, jakie miała ona podnieść w trakcie rozpytania, a które miałyby być również przedmiotem rozprawy wyznaczonej w dniu 19 grudnia 2013 roku w sprawie prawa pracy. Taki sposób postępowania zakwestionował w zażaleniu M. K.. W przekonaniu Sądu stanowisko skarżącego nie jest zasadne. M. K. w swoim pisemnym zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa wskazał na dowody, o których przeprowadzenie wnosił. W tych dowodach nie ujęto przesłuchania M. S.. Również w ustnym zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa M. K. nie wnosił o

jej przesłuchanie zaznaczając jedynie, że chciałby być obecnym przy czynnościach wykonywanych w sprawie. Treść art. 315 § 2 k.p.k. faktycznie wskazuje na brak możliwości odmowy stronie, która złożyła wniosek, wzięcia udziału w czynności, ale wówczas, gdy strona złożyła wniosek o dokonanie takiej czynności (art. 315 § 1 k.p.k.). Materiał zgromadzony w niniejszej sprawie nie wskazuje, aby taki wniosek został przez M. K. złożony.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.

(...)

(...)